

LBRIS

We know
books

JOHANNA
DANNINGER

*Secret
Elements*

ÎN OCHIUL URAGANULUI

EDITURA
UNICART

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DANNINGER, JOHANNA

Secret elements - În ochiul uraganului / Johanna Danninger. - București : Unicart, 2022

ISBN 978-630-300-003-9

821.112.2

Copyright text și ilustrații © 2019, CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germania

Publicat prima dată în Germania cu titlul SECRET ELEMENTS – IM AUGE DES ORKANS

Toate drepturile rezervate.

Traducere din limba germană

Ioana Constantin

© 2022 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea, încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie. Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor, prin faptul că nu reproduceți, nu scanați și nu distribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel, ne ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

www.unicart.ro
www.edituraunicart.ro
Tipărită în România

CAPITOLUL 1

Mi-am trecut încetișor degetele peste spinarea neagră și lucioasă care lucea minunat în lumina soarelui de după-amiază. I-am atins penajul aripilor uriașe și le-am mângâiat, copleșită de admirație.

— Ești sigur? am șoptit.

Kaleidos mi-a răspuns cu un furnăit, a întors capul și m-a privit așteptând. Armăsarul înaripat părea puțin iritat și n-aș fi putut spune că nu-l înțelegeam. Tocmai îl întrebam același lucru pentru a zecea oară.

În ultimele luni petrecusem mult timp împreună cu Kaleidos. Urmasem sfatul Spiritului Pământului și îmi introdusese în program ore suplimentare de antrenament lângă lacul din pădure ca să aprofundez știința elementelor. Înainte de asta mă antrenasem exclusiv cu colegul meu de echipă, Colin, căruia îi datoram foarte mult. Cu o răbdare de nezdruncinat, nu doar că mă ajutase să ajung într-o formă fizică la care nici nu visasem, ci îmi școlise și capacitățile mentale.

Cu toate astea, îi spuseseam că doream să fac singură exercițiile afară, lângă lac, pentru că așa mă concentram mai bine. Kaleidos era mereu cu mine, dar se ținea deoparte, ca un supraveghetor tăcut, până ce terminam. Uneori mă enervam pentru că forțele *orinionului* nu reacționau așa cum aș fi vrut și atunci armăsarul se apropia de mine și mă mângâia cu nasul pe păr ca să mă calmeze.

Kaleidos nu putea vorbi și totuși devenise unul dintre cei mai importanți parteneri de discuție pe care-i avusesem vreodată, fie că era vorba de amintirile din copilărie în care mă pierdeam uneori, fie de problemele care mă preocupau în prezent. De multe ori începeam să turui ca nebuna și de-abia după ce îmi ieșeau cascadele de cuvinte din gură realizam că le gândisem. Kaleidos mă asculta de fiecare dată cu răbdare, mă consola sau râdea împreună cu mine. Iar pentru asta nici nu avea nevoie de voce.

Învățasem destul de repede să înțeleg armăsarul înaripat chiar și fără cuvinte. Uneori, aveam poate nevoie de câteva minute până să pricep ce dorea să-mi spună. Așa s-a întâmplat și în după-amiaza asta când, după ce mi-am făcut exercițiile, începuse să danseze în jurul meu, mișcându-și aripile și împungându-mă cu nasul.

— Deci chiar mă lași să te călăresc? am întrebat șoptit.

Kaleidos și-a dat ochii peste cap, a ridicat una dintre aripile uriașe și s-a lăsat pe un genunchi, ca un cal de circ, ca să mă ajute să-l încălesc.

Cuprinsă de fericire, i-am înconjurat gâtul cu brațele. Îmi oferise deja de mai multe ori să-l călăresc, dar până acum nu îndrăznisem să-i accept oferta. Mi se părea cumva nepotrivit să rog un cal înaripat să mă ducă la plimbare.

Mi-am dat părul de pe frunte, cuprinsă de agitație. Deși Kaleidos îngenunchease, era totuși foarte mare. M-am gândit cum să fac să ajung pe spinarea lui.

— Dacă te doare, îmi spui, OK?

Armăsarul și-a mișcat urechile și a dat din cap încurajator. M-am concentrat preț de câteva clipe, apoi mi-am adunat curajul și am sărit, aterizând cu burta pe spatele armăsarului. M-am mai târât puțin în față, simțindu-mă groaznic de neîndemânatică, până ce am reușit să-mi trec un picior pe partea cealaltă. M-am sprijinit de gâtul lui ca să nu mă răstorn în față.

— Gata. Cred că... ahhh!

Kaleidos s-a ridicat și a scos un sunet gălgâit, de parcă încercarea mea stângace de a-mi menține echilibrul l-ar fi amuzat.

— Hei, fii și tu puțin înțelegător! N-am călărit în viața mea! E bine așa? Sau să mă dau puțin în spate?

Armăsarul dădu din cap, dezechilibrându-mă din nou. Călăria mi se păruse mereu ceva așa de simplu când îi privisem pe alții, dar acum am constatat că era a naibii de greu. Se părea că majoritatea călăreților foloseau o șa din motive foarte justificate. Kaleidos nu era deloc gras și totuși îmi venea foarte greu să-mi găsesc o poziție stabilă pe rotunjimile spinării lui. Poate și pentru că mă străduiam din răsuputeri să mă țin de el cât de tare puteam.

Armăsarul a dat ușor din aripi și a bătut din copitele din față.

— Scuze, dar nu înțeleg ce vrei să-mi spui, am spus nefericită.

Kaleidos a mormăit ceva și a făcut apoi un salt brusc în spate. Am alunecat în față și mi-am lipit, fără să vreau, picioarele de burta lui. Mi-am încleștat mâinile în coama bogată.

— Ce faci? am exclamat speriată.

M-am ridicat, dar nu am dat drumul coamei. Îmi țineam genunchii în spatele umerilor din care creșteau aripile uriașe. Apoi am înțeles ce voia să-mi comunice.

— Ah! Acum stau bine, da? Nu te apăs prea tare cu genunchii?

În loc de răspuns, s-a pus în mișcare și a luat-o la pas de-a lungul malului lacului. Deși Kaleidos era foarte atent cum pășea, mi-era greu să-mi mențin echilibrul. Aveam impresia că se mișca

în salturi bruște. Eram crispată toată și mă agățam cu disperare de coama calului, simțindu-mă ca o geamandură în largul mării.

Însă Kaleidos nu-și pierdea cumpătul. Mergea în ritm egal, cotind-o pe drumul larg care ducea din Pădurea de Smarald la agenție.

Mi-a luat ceva timp până să pricep că ce trebuia eu să fac era să mă adaptez la mișcările armăsarului. Mi-am relaxat puțin șoldurile și am încercat să-i preiau ritmul. Apoi mi-a fost mult mai ușor să fac față mișcărilor și nu mă mai clătinam neajutorată încoace și-ncolo. Încurajată, mi-am îndreptat spatele și am îndrăznit chiar să-mi desprind o mână de pe coamă, ținându-mă însă în continuare cu cealaltă. Nu se știa niciodată...

Cu fiecare pas al armăsarului, mă relaxam tot mai mult. Îi simțeam forța mușchilor, aripile se odihneau pliate pe pulpele mele, iar penele foșneau încetșor. Mirosul armăsarului se amesteca cu cel al pădurii.

— Uau! am exclamat. E chiar mai grozav decât mi-am imaginat. Călăritul, vreau să zic.

Kaleidos a grăbit pasul, iar eu mă adaptam fără probleme tuturor mișcărilor sale. Am izbucnit într-un râs plin de entuziasm.

— Am impresia că m-am prins cum stă treaba!

Armăsarul părea să fie de acord cu mine pentru că mi-am dat seama că începuse să meargă în

ritmul lui obișnuit, adică mai repede. Îi mângâiam, pierdută în visare, aripa pliată, în timp ce savuram atmosfera Pădurii de Smarald. Nu știam unde voia să ajungă Kaleidos, dar nici nu-mi păsa. Din partea mea, n-avea decât să mă ducă la capătul lumii.

Am trecut de poteca năpădită de vegetație care ducea la căsuța motanului vorbitor Ivan. La scurt timp după aceea, am ajuns la capătul pădurii și la pajiștea acoperită de iarbă care se întindea în spatele ei până la agenție. Kaleidos ridică botul. Urechile i se mișcau și am înțeles că plănuia ceva; dar, înainte să apuc să-l întreb, o luase deja din loc. A făcut un salt în față, a tropăit scurt și apoi a pornit la galop. Speriată, mi-am încleștat din nou mâinile în coama lui, concentrându-mă să nu fiu azvârlită jos din cauza hurducăturilor. M-am aplecat peste gâtul armăsarului și mi-am lipit picioarele strâns de burta lui.

— Kaleidos! am țipat. Vaaaai...!

Am ieșit ca iureșul din pădure, iar armăsarul și-a întins aripile. Îl văzusem destul de des făcând asta și știam ce însemna. Însă n-am mai avut timp să-l împiedic.

Kaleidos s-a aplecat puțin, apoi și-a luat avânt cu toate puterile. M-am trezit împinsă în jos, cu fața pe gâtul lui. Aerul s-a umplut de vuiet. Coama lungă m-a lovit peste față. N-am îndrăznit să deschid ochii.

— Aoleu...! Vai de mine...! Ahhh!

M-am mai văitat de câteva ori până ce am început să simt, în sfârșit, mișcările calme și egale ale pegasului. Mă legănam ușurel pe spinarea lui. Am clipit, am aruncat o privire în jur și mi-am dat seama, îngrozită, cât de mult se depărtase, între timp, pământul de noi. Ochii îmi lăcrimau din cauza coamei care mă tot lovea pe față, așa încât n-am reușit să văd detalii. Ceea ce probabil că era mai bine.

— Oooo, am gemut în clipa în care Kaleidos a virat ușor.

Plutea cu aripile larg desfăcute deasupra Pădurii de Smarald. A întors capul spre mine și mi-a făcut cu ochiul, amuzat. Am răspuns cu o strâmbătură.

— Cred că am rău de înălțime, am icnit.

Dar Kaleidos doar a chicotit și a lovit cu putere din aripi, lăsându-se apoi dus de curenții de aer. Mi-am desprins foarte încet brațele de gâtul său și m-am ridicat în capul oaselor. Mi-am frecat ochii ca să scap de lacrimi. Dat fiind că zborul nostru era atât de liniștit, am început să prind din nou curaj. Groaza de la început s-a transformat, încetul cu încetul, într-o uluire fascinată.

Sub noi sclipea lacul din pădure. De sus se vedea cât de mare era cu adevărat, cu suprafața lui netedă și liniștită, în care se oglindeau copacii

din jur și norii. Kaleidos a zburat într-un viraj larg, apoi a coborât până ce am ajuns să planăm chiar deasupra apei. Armăsarul și-a întins picioarele din față trăgând cu copitele o dungă prin apa care m-a stropit pe față. M-am șters râzând.

Apoi ne-am ridicat din nou și am zburat deasupra pădurii care se prezenta într-o splendidă nuanță de verde, ca smaraldele cărora le datora numele. De sus, vârfurile copacilor păreau puternice și de nepătruns. Am ajuns la râpa stâncoasă, acolo unde, în verdele compact al copacilor, se deschidea dintr-odată o breșă. Râpa strâmtă și stâncoasă arăta de parcă cineva chiar ar fi crăpat cândva pământul cu o secure uriașă. Am văzut cercul de piatră al caselor de pitici din care se ridicau fire de fum. Mi s-a părut că văd și niște locuitori printre ele, dar eram prea sus ca să fi putut discerne detaliile.

Kaleidos a mărit viteza. Vântul mă trăgea de păr, iar aripile uriașe ale armăsarului foșneau. Am scos un chiot de bucurie.

N-aș fi putut spune cât timp am zburat, poate că doar câteva minute, poate că mai multe ore. Dacă ar fi fost după mine, am fi zburat la nesfârșit.

La un moment dat însă am recunoscut două siluete, jos, pe o pajiște de la marginea pădurii, care priveau în sus, spre noi. Un bărbat blond și un motan bej.

— Colin și Ivan, am strigat către Kaleidos, probabil că mă caută.

Armăsarul a început să coboare și se pregătea să aterizeze la mică distanță de cei doi. M-am agățat de el, dar tot m-a hurducat puternic când copitele lui Kaleidos au atins pământul. Armăsarul a mai parcurs câțiva pași la galop, întinzându-și aripile ca să frâneze. Apoi s-a oprit brusc, iar eu mi-am pierdut definitiv echilibrul și am alunecat jos pe o parte a burții lui. Ca să atenuez cât de cât căderea, mi-am tras rapid piciorul de pe spinarea calului. M-am împleticit câțiva pași în spate până ce am ajuns în fund, direct în fața lui Kaleidos.

Armăsarul a mormăit îngrijorat și m-a împins ușurel cu nările lui moi. Am râs în hohote de cât de împiedicată fusesem.

— Nu, nu mi s-a întâmplat nimic, am chicotit, dar cred că n-ar strica să mai exersăm aterizarea.

M-am ridicat și l-am luat cu brațele de gât.

— Mulțumesc, am șoptit zâmbind și îngropându-mi fața în spinarea lui mătăsoasă, mulțumesc. A fost incredibil.

Armăsarul a rămas nemișcat preț de câteva clipe, apoi l-a cuprins neliniștea. Am ridicat privirile și i-am văzut pe Colin și pe Ivan îndreptându-se spre noi. Kaleidos era foarte suspicios față de străini, din cauza asta s-a neliniștit la vederea lui Colin. Dându-și seama, Colin s-a oprit

imediat. Ivan, în schimb, s-a îndreptat spre noi. Motanul vorbitor era un vechi prieten al calului.

— Frumos spectacol, Jay, a spus cu accentul lui rusesc, dar mai ai de lucru la postură.

Am rânjit cu toată gura.

— Să nu-mi spui că ai habar de călărie.

— Sunt rus. Firește că am. Și-a ridicat indignat gâtul blănos. Spatele trebuie să stea drept, pulpele ușor îndoite și lipite de trupul calului pentru ca gambele să aibă libertate de balans. Clar?

— Da, să trăiți!

Motanul și-a încrețit nasul, dezaprobat. Nu voiam, de fapt, să-l supăr, dar eram mult prea surescitată ca să nu chicotesc la auzul opiniilor ecvestre ale unui motan. Mi-a întors spatele, ofensat, și a luat-o cu capul ridicat spre Colin.

Mi-am mai lipit odată fața de gâtul armăsarului, în semn de adio, inspirându-i mirosul.

— Mulțumesc, Kaleidos. Ne vedem mâine, da?

Kaleidos a fornăit în semn de aprobare. M-am desprins cu greu de el și l-am privit cu încântare, aplecând ușor și grațios genunchii, desfăcându-și aripile și înălțându-se în aer. S-a pierdut, în cele din urmă, în zare. Mi-am umbrat ochii cu mâna, dar soarele mă orbea deja, așa încât nu i-am mai putut urmări zborul.

— L-ai călărit pe Kaleidos! am auzit vocea lui Colin în spatele meu.

M-am întors și i-am văzut privirea incredulă.

— Fantastic, nu?

— Incredibil, în orice caz.

S-a uitat la mine cu mult respect.

— Ți-e clar că nu cunosc pe nimeni care să-l fi atins măcar?

— Păi da, e mai țișid.

— Țimid? Căii înaripați evită contactul cu noi. Știm cu toții că Kaleidos trăiește aici, în Pădurea de Smarald, dar niciodată nu ne-am apropiat de el atât de mult ca azi.

Am ridicat din umeri.

— Și pe mine m-a tot ținut sub observație o vreme până să se arate. Dar, între timp, ne-am împrietenit.

— Împrietenit! a exclamat Colin dând din cap neîncrezător.

Mi-am strâns părul răvășit de vânt cu un elastic și abia atunci mi-am dat seama că degetele mi-erău înghețate bocnă, la fel ca obrații și vârful nasului. Acum, că ajunseseam la căldura soarelui, toate porțiunile astea începeau să mă mănânce.

— Ce s-a întâmplat, m-ați căutat? am întrebat.

Colin continua să se holbeze la mine. În cele din urmă, și-a revenit și a spus:

— Ăăă... da, de fapt voiam să văd cum progresezi cu exercițiile, dar și asta a fost foarte interesant.

Zâmbetul i s-a lățit pe toată fața.

— Sunt destul de mulțumită de mine însămi, am răspuns și m-am lăsat pe vine. Pământul are dreptate. În natură mi-e mai ușor. Aici reușesc să simt mai bine elementele.

Am întins mâna spre pajiște, concentrându-mă asupra *orinionului*, a amuletei magice care îmi dădea puterea să influențez elementele și pe care o purtam mereu asupra mea. A reacționat imediat și am simțit metalul încălzindu-mi-se pe piele. Între timp, nu mai aveam nevoie să meditez îndelung ca să descopăr în mine însămi energiile elementelor. Le simțeam imediat, familiare și de încredere, asemenea unor amintiri ce se reîntorceau mereu. Ca și cum ar fi fost parte din trupul meu, iar eu învățam tot mai mult cum să pun în mișcare tocmai această parte din mine.

Concentrându-mă cu toată ființa, am luat contact cu pământul de sub mâna mea, iar acesta s-a ridicat imediat într-un deal afânat de parcă tocmai în acel moment o cârțiță și-ar fi definitivat mușuroiul. Apoi am făcut dealul să dispară și am aplatizat iarba cu grijă, ca să-i permit să crească din nou.

— Mai mult nu vreau să demonstrez aici, am declarat ridicându-mă, pentru că n-aș face decât să dăunez pajiștii.

Colin a încuviințat aprobator.

— Chiar că ai făcut progrese mari.

— Să dăunezi pajiștii? Ivan și-a privit plictisit talpa. Vorbești aproape ca Lee.

— Cred că de acum te-ai prins, m-a lăudat Colin, trecând peste observația malițioasă a lui Ivan. Am simțit că ți-ai depășit rațiunea și te-ai lăsat condusă de emoții. E grozav. Cu toate astea, ar trebui să continui cu exercițiile de concentrare pe care ți le-am arătat.

Mi-am lăsat capul într-o parte, uimită.

— Nu ne mai antrenăm împreună?

— Mâine îți începi pregătirea, ai uitat? Sunt convins că o să-ți antrenezi suficient condiția fizică și rezistența.

M-am simțit imediat cuprinsă de agitație. Cum de uitasem în ce zi eram? Ziua în care începea pregătirea mea de bază în cadrul agenției!

Doamne...!

Nu era prima dată că mă întrebam dacă fusese, într-adevăr, o idee bună să particip. La urma urmei, ceilalți candidați fuseseră nevoiți să treacă printr-o serie întreagă de teste de aptitudini și cu toții făceau parte din poporul Tuatha de Dannan. Dispuneau de însușiri ieșite din comun, de exemplu puteau deveni invizibili dacă doreau. Eu însă nu eram decât un om obișnuit care se dădea drept Tuatha cu ajutorul unui tatuaj fals și care probabil că avea să rateze absolut toate testele. Șeful pomenise în treacăt că eram primul